

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

โลกในศตวรรษที่ 21 นำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงความเป็นอยู่ของมนุษยชาติ ดังนั้น จันทานุมติแห่งประชาคมโลกในการเข้าสู่การพัฒนาแห่งสหประชาชาติร่วมกัน เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของมนุษย์โดยอาศัยกลไกการพัฒนาแบบองค์รวม (Holistic) ซึ่งจะต้องดำเนินไปอย่างไม่มีสร้างผลกระทบในทางลบต่อคนรุ่นต่อไป จึงจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืนอันเนื่องมาจากการสร้างความสมดุลใน 3 มิติ ได้แก่ เศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม โดยทุกมิติต่างมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ด้วยเหตุนี้ขีดความสามารถและความพยายามของคนรุ่นปัจจุบันจึงเป็นสิ่งสำคัญ ที่จะสามารถฝ่าข้ามวิกฤติใหญ่ของโลกด้วยศักยภาพของประเทศและพลังพลเมืองไปได้ เพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืนอันเป็นการส่งมอบอนาคตที่ดีให้แก่ลูกหลานสืบต่อไป

จากหลักการดังกล่าวประเทศไทยซึ่งถือเป็นประเทศที่กำลังพัฒนา จึงได้นำหลักการพัฒนาตามแผนแม่บทของประชาคมโลก โดยให้ประชาสังคมเข้ามามีส่วนร่วมเพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืนตามจันทานุมติของโลก โดยกำหนดนโยบายการพัฒนาประเทศรูปแบบใหม่ อันเป็นการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการพัฒนาแบบเก่าของไทย (อาคม เดิมพิทยาไพสิฐ และ ธาณินทร์ ฝะเอม, 2552) ซึ่งจะเห็นได้จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติในอดีต โดยเฉพาะแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 1 – 4 ที่เน้นการพัฒนาทางเศรษฐกิจเป็นสำคัญ ถึงแม้ต่อมาจะมีการเปลี่ยนแปลงการพัฒนาในด้านสังคมมากขึ้น แต่ก็ยังเป็นส่วนรองลงมาโดยเนื้อแท้แล้วการพัฒนายังคงสภาพการพัฒนาเศรษฐกิจเป็นหลัก

ต่อมาประเทศไทยเริ่มเข้าสู่ยุคแห่งการพัฒนาด้านสังคม ซึ่งเริ่มเห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้นจากแนวทางในการพัฒนาประเทศจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติในฉบับที่ 5 – 7 โดยให้ความสำคัญและมุ่งสู่การพัฒนา เป็นยุคของการบริหารจัดการภาครัฐที่ช่วยเติมเต็มให้เกิดการพัฒนาแบบองค์รวมมากขึ้น ซึ่งถือเป็นช่วงรอยต่อในการพัฒนาประเทศแนวใหม่โดยการปรับระบบเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ให้สามารถรองรับกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงของโลกในอนาคต โดยกระจายผลของการพัฒนาไปยังประชาชนระดับรากหญ้าในชนบทอย่างทั่วถึง เพื่อให้เกิดความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจที่จะก่อให้เกิดความปรองดองในชาติตามมา

จนกระทั่งแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 ที่ได้เริ่มปรับเปลี่ยนยุทธศาสตร์การพัฒนาที่สอดคล้องตามแนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืน โดยเน้นคนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา เพราะถือว่าเป็นทรัพยากรที่สำคัญที่ช่วยทำให้การพัฒนาเกิดผลสัมฤทธิ์อย่างดียิ่ง

เนื่องจากในอดีตที่ผ่านมาการวัดความสำเร็จจากการพัฒนาด้วยความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจโดยใช้ตัวชี้วัดผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ (GDP) ที่สูงขึ้น ทำให้เกิดการแข่งขันในสังคมเพื่อแย่งชิงทรัพยากร และไม่ได้ช่วยให้เกิดการกระจายทรัพยากรและสิ่งที่มีคุณค่าในสังคมได้อย่างที่ตั้งเป้าหมายไว้ ทำให้ประชาชนไม่เกิดความรู้สึกมีความสุขอย่างแท้จริง (ภูวดล ศิริพงษ์, 2549) ดังนั้น การวัดการพัฒนาที่แท้จริงต้องเป็นการวัดการพัฒนาจากความสุขของคนในชาติหรือความสุขมวลรวมแห่งชาติ ดังนั้น ประเทศจึงควรต้องบริหารจัดการให้เกิดการกระจายทรัพยากรและสิ่งที่มีคุณค่าในสังคมอย่างทั่วถึง พร้อมๆ กับสร้างความเป็นอยู่ที่ดีในสังคมโดยเน้นการปรับปรุงคุณภาพชีวิตมนุษย์ (Quality of life) ให้ดีขึ้น ซึ่งต่อมาแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 9 ยังได้นำแนวพระราชดำริเศรษฐกิจพอเพียง มาเป็นกรอบในการพัฒนาประเทศที่สำคัญจวบจนถึงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติในฉบับปัจจุบัน

เนื่องจากปี 2558 ที่ผ่านมาเศรษฐกิจไทยต้องเผชิญกับปัจจัยลบหลายด้าน ทั้งปัจจัยเชิงวัฏจักร โดยเฉพาะเศรษฐกิจของประเทศคู่ค้าที่ชะลอตัวบวกกับปัจจัยโครงสร้างที่สะสมมา เช่น ความไม่ต่อเนื่องของการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ภาคเอกชนมีการลงทุนวิจัยและพัฒนาในระดับต่ำ ส่งผลให้ความสามารถในการแข่งขันลดลง และมีส่วนทำให้การส่งออกของไทยหดตัวต่อเนื่อง ก่อให้เกิดภาวะเศรษฐกิจชะลอตัวตั้งแต่วางครึ่งปีแรกไปจนถึงช่วงครึ่งปีหลัง ในภาวะเช่นนี้ภาครัฐจึงมีบทบาทสำคัญที่ต้องช่วงพุงและขับเคลื่อนเศรษฐกิจ โดยได้ทยอยออกมาตรการต่างๆ ตลอดปี ซึ่งสามารถจัดได้เป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1. มาตรการเยียวยาเฉพาะกลุ่มที่ได้รับผลกระทบทางเศรษฐกิจ 2. มาตรการกระตุ้นเพื่อให้เศรษฐกิจพ้นจากภาวะชะลอตัวโดยเร็ว และ 3. มาตรการยกระดับศักยภาพเพื่อสนับสนุนการเติบโตของเศรษฐกิจในระยะยาว โดยเฉพาะการลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานและการสนับสนุนการลงทุนภาคเอกชน

มาตรการส่งเสริมความเป็นอยู่ระดับตำบล (ตำบลละ 5 ล้านบาท) จึงกลายเป็นส่วนหนึ่งของนโยบายกระตุ้นเศรษฐกิจฐานราก (กลุ่มยุทธศาสตร์และแผนการประชาสัมพันธ์ สำนักโฆษก, 2558) ซึ่งถูกบรรจุเข้าไปอยู่ในแผนยุทธศาสตร์สานพลังประชารัฐในยุทธศาสตร์ที่ 1 คือ ยุทธศาสตร์การสร้างความเข้มแข็งด้านเศรษฐกิจฐานราก เพื่อให้เกิดการสานพลังในการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน เสริมสร้างเศรษฐกิจฐานรากและสัมมาอาชีพชุมชน โดยมีความมั่นคงของชีวิตเกษตรกรและผู้ไ้แรงงานซึ่งเป็นประชากรส่วนใหญ่ของสังคมเป็นเป้าหมาย รัฐบาลจึงมีมาตรการและโครงการที่เป็นรูปธรรมในการเร่งรัดการจ้างงานในชนบทที่มีเป้าหมายเชิงการลงทุนทางสังคมโดยผ่านกระทรวงมหาดไทยที่ใช้มาตรการส่งเสริมความเป็นอยู่ระดับตำบล (ตำบลละ 5 ล้านบาท) โดยมีทิศทางที่มุ่งไปสู่การลงทุนด้านฐานทรัพยากรธรรมชาติ ด้านการซ่อมแซมแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมรวมถึงด้านโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นทั่วไปและเน้นการจ้างงานในชุมชนท้องถิ่น (รติมา คชนันท์, 2558) โดยยุทธศาสตร์สานพลังประชารัฐนั้นเป็น “การสานพลังประชารัฐเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจฐานราก” โดยมุ่งเป้าไปที่การรวมพลังจากทุก

ภาคส่วนไม่ว่าจะอยู่ในภาครัฐ ภาคเอกชนหรือภาคประชาชน ซึ่งทุกคนคือ “ประชาชนของชาติ” โดยรัฐบาลเป็นผู้อำนวยความสะดวก สนับสนุนและเปิดช่องทางให้เอกชนและประชาชน เข้ามามีส่วนร่วมตามกระบวนการในระบบประชาธิปไตย ซึ่งทำให้เกิดการสร้าง ความเข้มแข็งกลมเกลียวและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันให้เกิดขึ้นแก่ชุมชน อันจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาท้องถิ่นและสังคมภายในประเทศ โดยโครงการที่เกิดขึ้นจะต้องมาจากการมีส่วนร่วมของประชาชนในการเสนอความต้องการ และการมีส่วนร่วมในการตรวจสอบโดยประชาชนอันแสดงถึงความรับผิดชอบต่อสังคม ที่ถือเป็นองค์ประกอบสำคัญที่เกิดจากการปฏิบัติจริงในระบบประชาธิปไตย เพื่อให้โครงการประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์และเกิดประโยชน์ต่อประชาชนในระดับตำบลและหมู่บ้านอย่างแท้จริง

มาตรการส่งเสริมความเป็นอยู่ระดับตำบล (ตำบลละ 5 ล้านบาท) (ฝ่ายประชาสัมพันธ์สำนักงานเลขาธิการกรมบัญชีกลาง, 2558) ได้รับการจัดสรรงบประมาณแล้วทั่วประเทศ 121,238 โครงการ คิดเป็นเงิน 35,755 ล้านบาท โดยจังหวัดพิษณุโลกได้เสนอโครงการจำนวน 1,622 โครงการ ใช้งบประมาณ 462 ล้านบาท ซึ่งปัจจุบันทางจังหวัดพิษณุโลกได้จัดส่งโครงการทั้งหมดให้สำนักจัดท่างบประมาณเขตพื้นที่ 17 และได้รับการพิจารณาจัดสรรงบประมาณและออกไปจัดสรรงบประมาณให้จังหวัดพิษณุโลกทั้งหมดแล้วซึ่งเขตเทศบาลตำบลท่าทอง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก เป็นพื้นที่หนึ่งที่ได้รับสนองนโยบายของรัฐบาลโดยการนำมาตรการส่งเสริมความเป็นอยู่ระดับตำบล (ตำบลละ 5 ล้านบาท) มาดำเนินการเพื่อให้เกิดการกระตุ้นเศรษฐกิจระดับฐานรากตามแนวทางประชารัฐ โดยหลังจากที่กระทรวงมหาดไทยมีการเร่งรัดให้จังหวัดดำเนินโครงการและมอบหมายให้นายอำเภอเป็นผู้ดำเนินการจัดซื้อจัดจ้างโครงการที่อยู่ในพื้นที่รับผิดชอบแล้ว จึงได้เกิดการส่งผ่านขั้นตอนการดำเนินโครงการมายังพื้นที่ในระดับตำบลและหมู่บ้าน โดยเทศบาลตำบลท่าทอง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก นั้นมีโครงการที่ผ่านการอนุมัติงบประมาณจากคณะกรรมการระดับจังหวัดถึง 21 โครงการ ใช้งบประมาณทั้งสิ้น 4,993,175 บาท (ศูนย์สารสนเทศเพื่อการบริหารงานปกครอง, 2558) โดยพบว่าเป็นโครงการเกี่ยวกับการซ่อมแซมหรือบูรณะทรัพย์สินที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะทั้งหมด ซึ่งเทศบาลตำบลท่าทองเป็นอีกหนึ่งตำบลที่สามารถดำเนินโครงการจนสำเร็จเสร็จสิ้นตามกรอบระยะเวลาที่กำหนด

ด้วยเหตุนี้จึงเป็นที่มาและความสำคัญที่ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นประชาชนคนหนึ่งที่อยู่อาศัยอยู่ในชุมชน มีความสนใจที่จะศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการนำมาตรการส่งเสริมความเป็นอยู่ระดับตำบล (ตำบลละ 5 ล้านบาท) ไปปฏิบัติ กรณีศึกษา : เทศบาลตำบลท่าทอง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก เพื่อต้องการทราบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติโดยภาพรวมนั้นอยู่ในระดับใด และมีปัจจัยใดที่ส่งเสริมให้เกิดการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ รวมทั้งศึกษาข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการส่งเสริมจากประชาชนเพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะผู้กำหนดนโยบาย

และผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ อันจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาองค์ความรู้เพื่อนำไปปรับปรุงการดำเนินนโยบายให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการนำมาตรการส่งเสริมความเป็นอยู่ระดับตำบล (ตำบลละ 5 ล้านบาท) ไปปฏิบัติ กรณีศึกษา : เทศบาลตำบลท่าทอง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก
2. เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการนำมาตรการส่งเสริมความเป็นอยู่ระดับตำบล (ตำบลละ 5 ล้านบาท) ไปปฏิบัติ กรณีศึกษา : เทศบาลตำบลท่าทอง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก
3. เพื่อศึกษาแนวทางการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการนำมาตรการส่งเสริมความเป็นอยู่ระดับตำบล (ตำบลละ 5 ล้านบาท) ไปปฏิบัติ กรณีศึกษา : เทศบาลตำบลท่าทอง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก

สมมติฐานการวิจัย

1. ประชาชนมีส่วนร่วมต่อการนำมาตรการส่งเสริมความเป็นอยู่ระดับตำบล (ตำบลละ 5 ล้านบาท) ไปปฏิบัติ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก
2. ปัจจัยที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนมีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการนำมาตรการส่งเสริมความเป็นอยู่ระดับตำบล (ตำบลละ 5 ล้านบาท) ไปปฏิบัติ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

ขอบเขตการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการนำมาตรการส่งเสริมความเป็นอยู่ระดับตำบล (ตำบลละ 5 ล้านบาท) ไปปฏิบัติ กรณีศึกษา : เทศบาลตำบลท่าทอง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนและศึกษาปัจจัยที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วมโดยภาพรวมของประชาชนต่อการนำมาตรการส่งเสริมความเป็นอยู่ระดับตำบล (ตำบลละ 5 ล้านบาท) ไปปฏิบัติเพื่อให้เกิดผลที่ตอบสนองต่อความต้องการของประชาชน ฉะนั้นผู้วิจัยจึงได้กำหนดขอบเขตการศึกษาวิจัยไว้ดังต่อไปนี้

1. **ขอบเขตด้านเนื้อหา** งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการนำมาตรการส่งเสริมความเป็นอยู่ระดับตำบล (ตำบลละ 5 ล้านบาท) ไปปฏิบัติ กรณีศึกษา : เทศบาลตำบลท่าทอง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ใน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการวางแผนและ

ตัดสินใจ ด้านการดำเนินกิจกรรม ด้านการติดตามตรวจสอบและประเมินผล ด้านการรับผลประโยชน์

2. ขอบเขตด้านพื้นที่ เป็นการศึกษาในเขตเทศบาลตำบลท่าทอง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก

3. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลตำบลท่าทองอำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 12,522 คน ส่วนประชากรกลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่

3.1 เชิงปริมาณ เป็นการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างด้วยสูตรสำเร็จรูปของ (Yamane) เพื่อให้ง่ายต่อการวิเคราะห์ข้อมูล วิจัยจึงกำหนดประชากรกลุ่มตัวอย่างที่จำนวน 390 คน

3.2 เชิงคุณภาพ เป็นการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) กับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informant) จำนวน 15 คน ได้แก่ ปลัดอำเภอ ผู้อำนวยการฝ่ายกองช่าง หัวหน้าฝ่ายการโยธาวิศวกรรมโยธา นายช่างโยธา หัวหน้าฝ่ายแบบแผนก่อสร้าง เจ้าพนักงานประปา กำนันและผู้ใหญ่บ้าน

4. ตัวแปร ที่ศึกษานั้นผู้วิจัยได้แยกเป็น 2 ประเด็น คือ

ตัวแปรต้น

1. **ปัจจัยส่วนบุคคล** ประกอบด้วย เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ สถานภาพสมรส สถานภาพชุมชน ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ที่ในพื้นที่และความถี่ในการเข้าร่วมกิจกรรมชุมชน

2. **ปัจจัยที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน** ประกอบด้วย 4 ปัจจัยดังนี้

2.1 ด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารและประชาสัมพันธ์

2.2 ด้านความร่วมมือระหว่างชุมชนกับภาครัฐ

2.3 ด้านภาวะผู้นำของผู้นำชุมชน

2.4 ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากบริการสาธารณะ

ตัวแปรตาม

การมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการนำมาตรการส่งเสริมความเป็นอยู่ระดับตำบล

(ตำบลละ 5 ล้านบาท) ไปปฏิบัติใน 4 ด้าน ได้แก่

1. ด้านการวางแผนและตัดสินใจ

2. ด้านการดำเนินกิจกรรม

3. ด้านการติดตามตรวจสอบและประเมินผล

4. ด้านการรับผลประโยชน์

นิยามศัพท์เฉพาะ

การมีส่วนร่วมของประชาชน หมายถึง กระบวนการซึ่งประชาชนหรือผู้มีส่วนได้เสียได้มีส่วนร่วมในการวางแผนและตัดสินใจ การดำเนินกิจกรรม การติดตามตรวจสอบและประเมินผลและการรับผลประโยชน์ เกี่ยวกับโครงการตามมาตรการส่งเสริมความเป็นอยู่ระดับตำบล (ตำบลละ 5 ล้านบาท) ที่เหมาะสมและเป็นที่ยอมรับร่วมกันซึ่งประชาชนจะเกิดความรู้สึกและความต้องการว่าเป็นเจ้าของร่วมกัน มีความเป็นอิสระ มีอำนาจในการตัดสินใจ นำไปสู่ความสามารถในการจัดการแก้ไขปัญหาและการพัฒนาร่วมกัน

การนำมาตรการส่งเสริมความเป็นอยู่ระดับตำบล (ตำบลละ 5 ล้านบาท) ไปปฏิบัติ หมายถึง การนำกระบวนการที่ผ่านความเห็นชอบจากมติคณะรัฐมนตรี โดยอนุมัติให้กระทรวงมหาดไทยเร่งรัดให้จังหวัดและอำเภอรวมทั้งผู้ปฏิบัติงานที่อยู่ในส่วนของภาครัฐ ภาคเอกชนและภาคประชาชน เข้ามามีส่วนร่วมในการนำนโยบายไปดำเนินการปฏิบัติใน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการวางแผนและตัดสินใจ ด้านการดำเนินการปฏิบัติ ด้านการติดตามตรวจสอบและประเมินผลและด้านการรับผลประโยชน์

ประชาชน หมายถึง ประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่เขตตำบลท่าทอง อำเภอเมืองจังหวัดพิษณุโลก ใน 11 หมู่บ้าน ได้แก่ บ้านกอก บ้านวัดจุฬามณี บ้านท่าทอง บ้านจุงนาง บ้านท่าทองตะวันตก บ้านท่าทองตะวันตก บ้านไร่ บ้านหนองหัวยาง บ้านวังกะบาก บ้านไผ่วงศ์ บ้านต้นหว้าและบ้านจุงนางนอก

ประชารัฐ หมายถึง การสานพลังทุกส่วนของ “ประชา” กับทุกส่วนของ “รัฐ” เพื่อให้เกิดการนำมาตรการส่งเสริมความเป็นอยู่ระดับตำบล (ตำบลละ 5 ล้านบาท) ไปปฏิบัติ โดยมุ่งหวังให้ประชาชนร่วมด้วยช่วยกัน สร้างสรรค์สังคม สร้างความร่วมมือในการรวมพลังเพื่อการบรรลุถึงเป้าหมายของโครงการตามที่ได้กำหนดไว้

สานพลังประชารัฐ หมายถึง การรวมพลังระหว่าง ภาคประชาชน และภาคธุรกิจกับ ภาครัฐในการทำงานพัฒนาอย่างยั่งยืน เพื่อความมั่นคงของชีวิตเกษตรกรและผู้ใช้แรงงาน ชุมชนท้องถิ่นและประเทศชาติ เรียนรู้แลกเปลี่ยนและสานสัมพันธ์กันในแนวระนาบ สร้างการเปลี่ยนแปลง และพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อมในระดับฐานราก โดยอาศัยจุดแข็งของแต่ละองค์กรภาคีมาหนุนเสริมกัน รวมทั้งชื่นชมและให้กำลังใจซึ่งกันและกัน

ยุทธศาสตร์สานพลังประชารัฐ คือ ยุทธศาสตร์การสานพลังเพื่อการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน สร้างเศรษฐกิจฐานราก สัมมาชีพชุมชน โดยมีความมั่นคงของชีวิตเกษตรกรและผู้ใช้แรงงาน ซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของสังคมเป็นเป้าหมาย

มาตรการ หมายถึง แนวทางการจัดการหรือวิธีการในการนำมาตรการส่งเสริมความเป็นอยู่ระดับตำบล (ตำบลละ 5 ล้านบาท) ไปปฏิบัติ

ปัจจัยที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วม หมายถึง ปัจจัยที่สนับสนุนให้เกิดการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการนำมาตรการส่งเสริมความเป็นอยู่ระดับตำบล (ตำบลละ 5 ล้านบาท) ไปปฏิบัติโดยมี 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการรับรู้ข่าวสารและการประชาสัมพันธ์ ด้านความร่วมมือระหว่างชุมชนกับภาครัฐ ด้านภาวะผู้นำของผู้นำชุมชนและด้านประโยชน์ที่รับจากบริการสาธารณะ

การนำนโยบายไปปฏิบัติ หมายถึง ขั้นตอนและองค์ประกอบของการนำนโยบายไปปฏิบัติหลังจากที่กฎหมายผ่านสภาหรือนโยบายที่ได้รับอนุมัติ เป็นกิจกรรมของการดำเนินนโยบายที่อยู่ในรูปของกฎหมาย นโยบาย ระเบียบ มาตรการ คำสั่งหรือรูปแบบอื่นๆ ไปปฏิบัติ ซึ่งเป็นกระบวนการที่อยู่ระหว่างการก่อรูปนโยบายและผลลัพธ์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลของการศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการนำมาตรการส่งเสริมความเป็นอยู่ระดับตำบล (ตำบลละ 5 ล้านบาท) ไปปฏิบัติ กรณีศึกษา : เทศบาลตำบลท่าทอง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่เกี่ยวข้องในการนำไปปรับปรุงและพัฒนาการดำเนินนโยบายให้ดียิ่งขึ้นต่อไปดังนี้

1. ทำให้ทราบถึงระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการนำมาตรการส่งเสริมความเป็นอยู่ระดับตำบล (ตำบลละ 5 ล้านบาท) ไปปฏิบัติ กรณีศึกษา : เทศบาลตำบลท่าทอง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก
2. ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการนำมาตรการส่งเสริมความเป็นอยู่ระดับตำบล (ตำบลละ 5 ล้านบาท) ไปปฏิบัติ กรณีศึกษา : เทศบาลตำบลท่าทอง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก
3. ทำให้ทราบถึงแนวทางการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการนำมาตรการส่งเสริมความเป็นอยู่ระดับตำบล (ตำบลละ 5 ล้านบาท) ไปปฏิบัติ กรณีศึกษา : เทศบาลตำบลท่าทอง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก